

#1 NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR

SCARLETT ST. CLAIR

TERROR
AT
THE GATES

NEDERLANDSE
EDITIE

BLOED VAN LILITH-SERIE - DEEL 1

Scarlett St. Clair

Terror at the gates

Bloed van Lilith-serie – deel 1

Vertaling Nikki Greveling

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020560558
ISBN e-book 9789020561968
ISBN audioboek 9789020561975
NUR 334

Copyright Nederlandse vertaling © 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning,
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2025 Scarlett St. Clair
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Terror at the Gates*
door Bloom Books, een imprint van Sourcebooks, Inc., VS.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Sebes Bisseling Kleuver
Literary Agency, Amsterdam.

Vertaling Nikki Greveling
Omslagontwerp © 2025 by Sourcebooks, Nicole Lecht/Sourcebooks
Omslagillustratie © David Seidman
Omslagontwerp Nederlandse editie Het Omslag Atelier
Illustraties binnenwerk Lila Raymond
Fanart Nora Adamszki

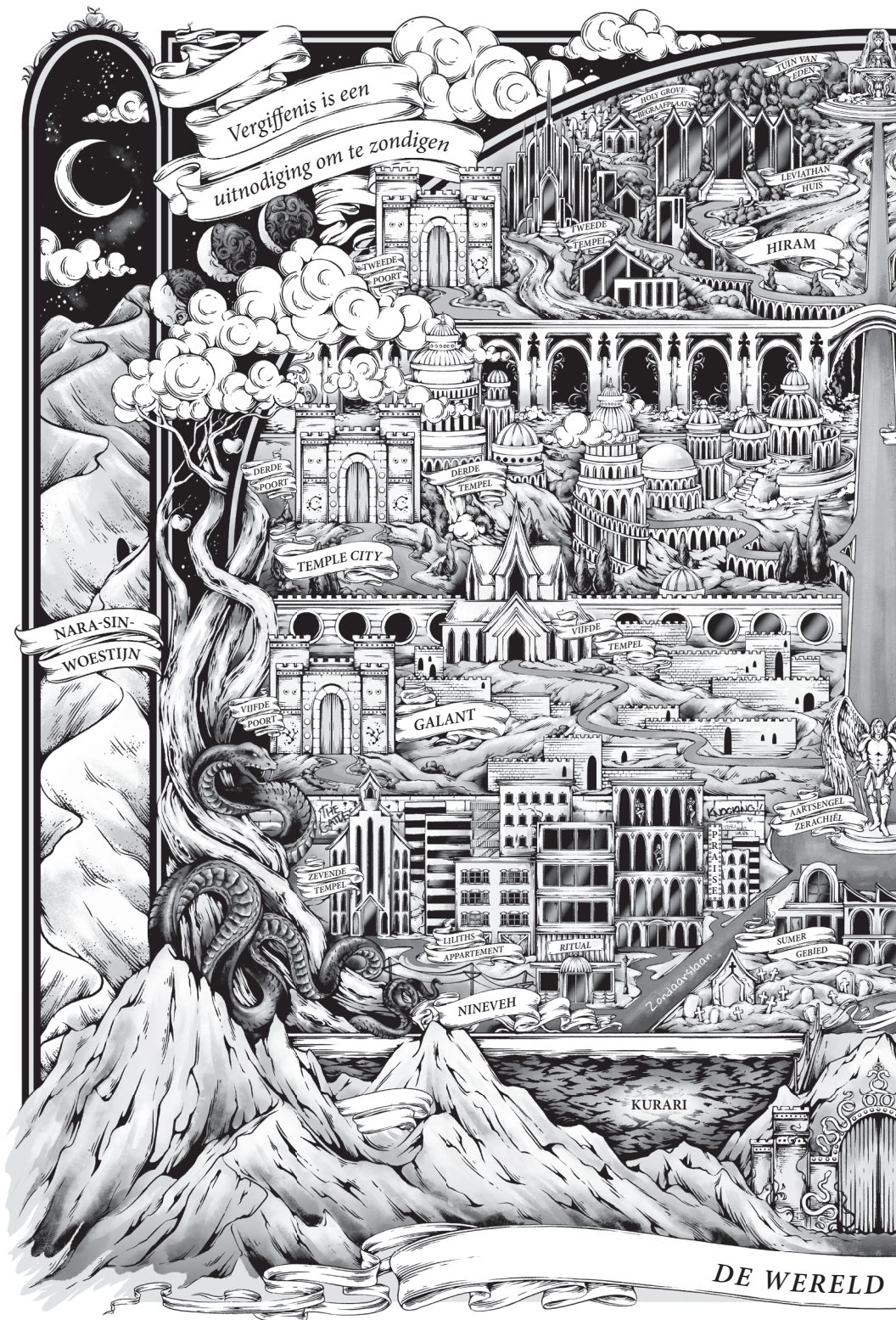
www.zomerenkeuning.nl
www.scarlettstclair.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor de vrouwen tegen wie werd gezegd dat ze onderdanig moesten zijn aan de dominantie van de man.

Vergiffenis is een
uitnodiging om te zondigen

NARA-SIN-
WOESTIJN

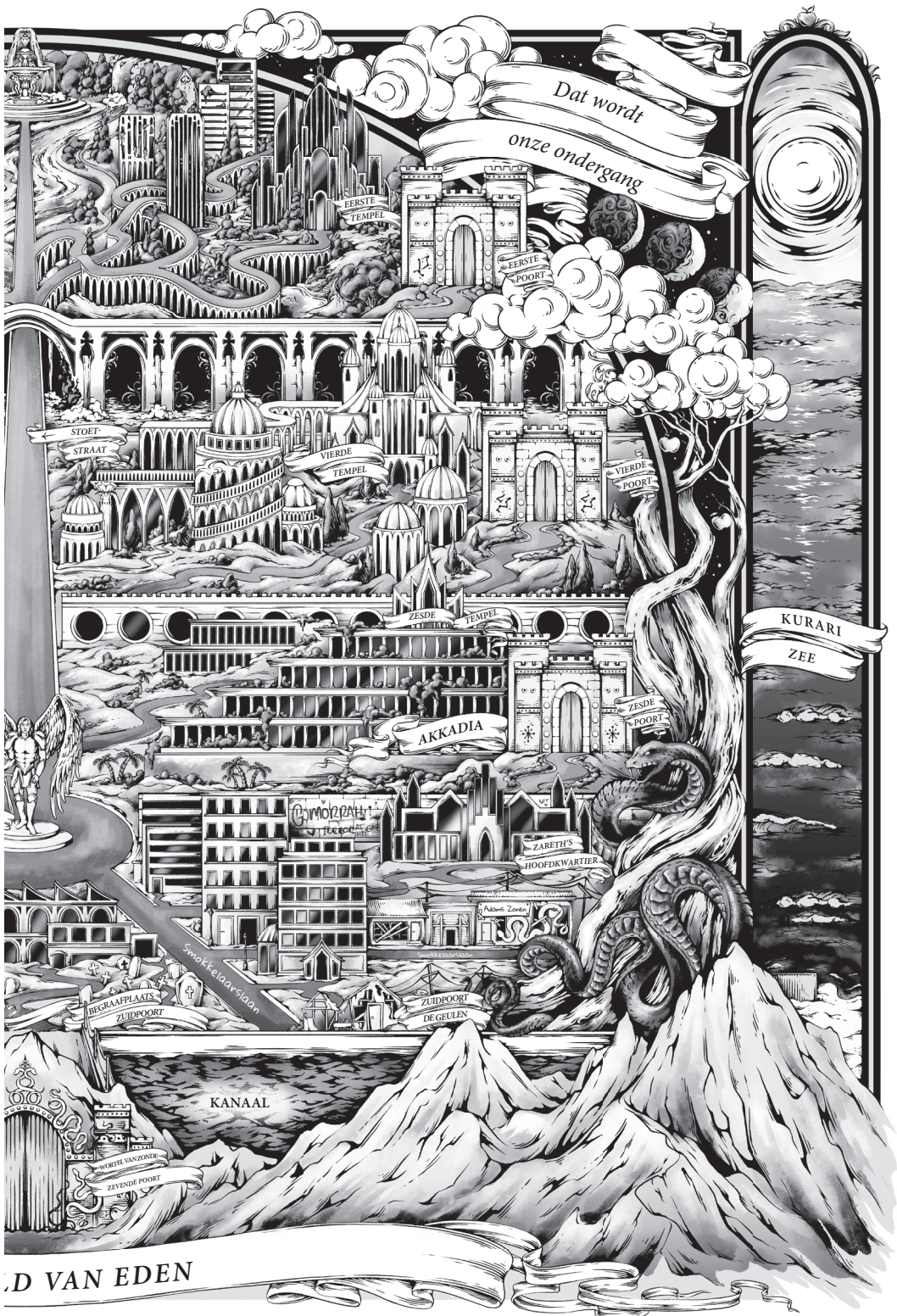
TEMPLE CITY

GALANT

NINEVEH

KURARI

DE WERELD

Dat wordt

onze ondergang

EERSTE TEMPEL

EERSTE POORT

STOEF STRAAT

VIERDE TEMPEL

VIERDE POORT

ZESDE TEMPEL

ZESDE POORT

AKKADIA

ZARETH'S HOOFDKWARTIER

Smoekelaarslaan

BEGRAAFPLAATS ZUIDPOORT

ZUIDPOORT DE GEULEN

KANAAL

WORTER VANZONDER ZEVENDE POORT

KURARI ZEE

D VAN EDEN

Triggerwarnings

Trauma met betrekking tot religie, seksuele aanranding specifiek door een gezagdrager in de kerk (géén beschrijving van aanranding, maar wel een verwijzing ernaar op de volgende bladzijden: 59-60, 144-146, 353-354 en 460-461), kindermisbruik en emotionele mishandeling door een ouder en gezagdrager in de kerk.

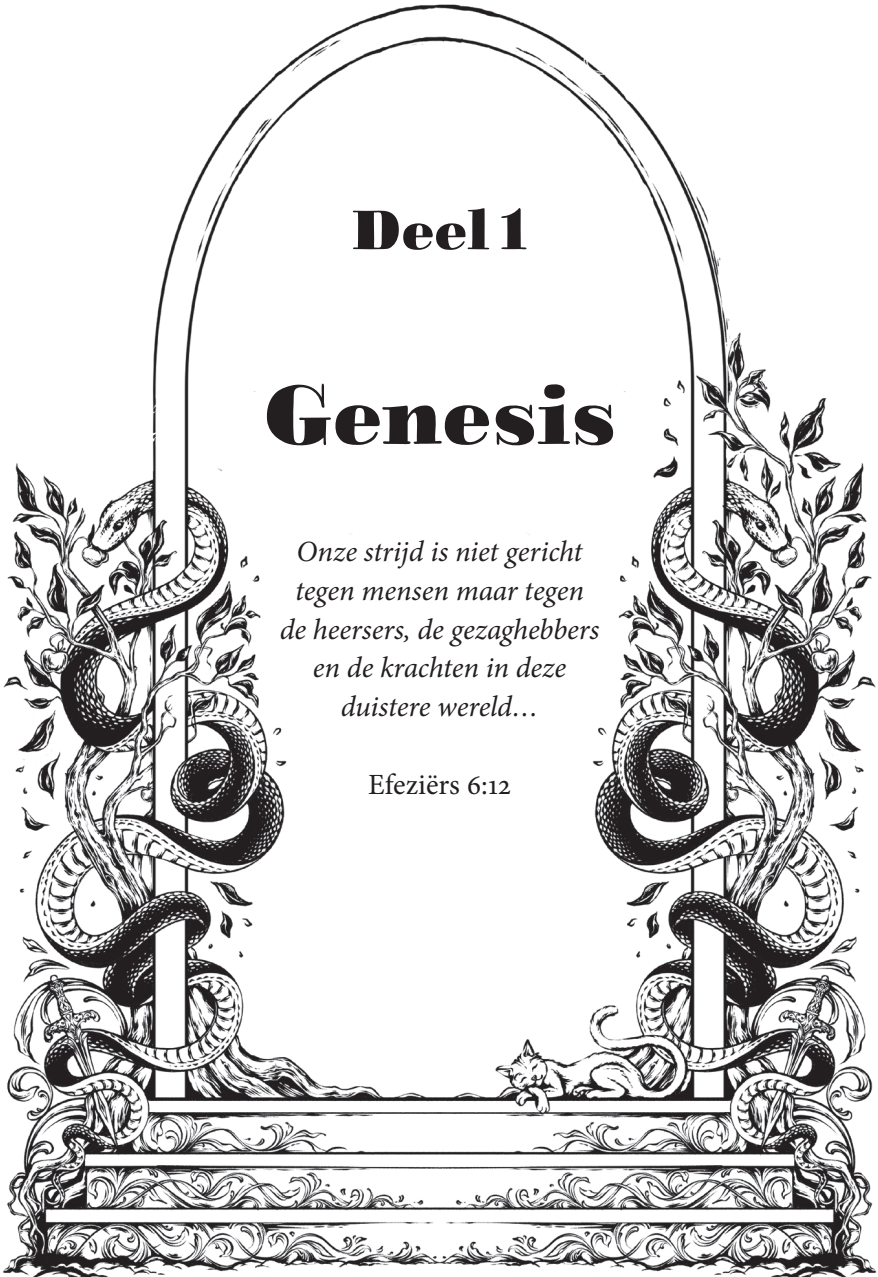
Heb jij hiermee te maken gehad? Heb je hulp of ondersteuning nodig? Bel dan het Centrum Seksueel Geweld: 0800-0188, of zoek online hulp op: <https://centrumseksueelgeweld.nl/>

Deel 1

Genesis

*Onze strijd is niet gericht
tegen mensen maar tegen
de heersers, de gezaghebbers
en de krachten in deze
duistere wereld...*

Efeziërs 6:12

Hoofdstuk 1

Het was een drukte van jewelste bij het ritueel. Glanzende tafels en fluwelen banken waren overbezet, waardoor mensen schouder aan schouder stonden onder de pulserende blauwe en paarse lichten terwijl ze wachtten tot de show begon.

Ze zouden van boven komen, de luchtacrobaten, waarbij hun rode zijde zich zou ontvouwen in het donker, als stroken vuur, terwijl ze het publiek hypnotiseerden met hun kracht en gratie terwijl ze vlogen, hangend in de rook. Het was een populaire attractie in Nineveh. De mensen die uit de andere vier districten kwamen, lieten de kerk geloven dat ze voor deze tamme vertoning kwamen, maar we wisten allemaal wel beter.

Hun daling kwam precies zoals gepland. Op vrijdag om drie uur werd de Stoetstraat, de enige weg in Eden waar alle vijf de districten mee verbonden werden, gevuld met verkeer van bumper tot bumper. Het begon met de financiers uit Hiram, dan de fabriekseigenaren uit Temple City, de verkopers uit Galant en de kunstenaars uit Akkadia. Maar zodra ze de grens van Nineveh overschreden, maakte het niet meer uit waar ze vandaan kwamen. Ze waren allemaal hypocrieten.

‘Crieten’ noemde de lokale bevolking ze.

De meesten brachten hun weekend door in de clubs aan Zondaarslaan, waarna ze vroeg op zondagochtend terugkeerden naar hun eigen district om te bidden in de tempel. Op maandag zouden ze gereinigd en vergeven zijn, klaar om een braaf leventje te leiden tot het weer weekend was.

Vergiffenis is een uitnodiging om te zondigen. Dat wordt onze ondergang.

Ik knarste met mijn tanden terwijl mijn moeders woorden ongevraagd door mijn gedachten schoten. Haar doctrine stond in mijn geheugen gegrift en kwam elke keer geconditioneerd naar het oppervlak als ik in contact kwam met iets wat in strijd was met haar leerstelling, hoewel dit een van de weinige dingen was waar ik het eigenlijk wel mee eens was.

Vergiffenis was inderdaad een uitnodiging om te zondigen. Elke week was ik daar getuige van, wat de reden was waarom ik al lang geleden had besloten dat ik er niets om gaf of ik werd vergeven of niet.

Ik was veel liever een zondaar dan een hypocriet.

Gekleed in het rood baande ik me een weg door de menigte, net zo fel als de zijde van de luchtacrobaten, maar in tegenstelling tot hen viel ik niet op. Het was een keuze. Ik kon wel de aandacht trekken als ik het wilde, maar onder de aanwezigen had ik nog niets gezien wat waardevol was.

En vanavond had ik iets duurs nodig.

De huur moest betaald worden en mijn huurbaas had de prijs weer verhoogd.

Mijn kamergenoot, Coco, een afkorting voor Colette, was gaan werken verderop in de straat, waar ze danste in de club Praise. Ze had me gevraagd thuis te blijven, maar alleen omdat ze mijn manier van geld binnenhalen niet fijn vond.

Ik was procureur van goederen, meestal religieuze, maar ik

was niet kieskeurig. Ik verkocht alles als ik er een goede prijs voor kon krijgen. Het probleem was dat mijn baan technisch gezien illegaal was, aangezien de kerk de verkoop van heilige producten had verboden.

Coco noemde het stelen wat ik deed, maar ik zag het als het gebruikmaken van mijn talent, wat toevallig magie was.

Om eerlijk te zijn, zou het niet hoeven als Zahariev, het hoofd van de Zareth-familie en het district van Nineveh, me liet dansen in een van zijn vele clubs, maar dat weigerde hij.

‘Je zou nog een oorlog beginnen, Lilith,’ had hij gezegd.

Ik rolde met mijn ogen. ‘Doe niet zo dramatisch, Zahariev. Niemand hoeft te weten wie ik ben.’

Je bent de dochter van Huis Leviathan, zei hij, alsof dat alles verklaarde. *Bovendien ben ik erg gehecht aan mijn ballen en jouw vader zou ze eraf snijden en ze aan me voeren als hij erachter kwam dat ik je liet dansen.*

Laat me.

Zahariev.

Zahariev.

Zahariev.

Hij was een prachtige, frustrerende man. Ik kende hem al heel mijn leven. Hij was acht jaar ouder dan ik en hij was het hoofd van zijn familie geworden na de dood van zijn vader vijf jaar geleden. Hij was altijd al rustig en beheerst geweest, grotendeels emotioneel, zoals alle Elohai. Dat was de naam van de bloedlijn die elke familie magie gaf en daarmee het recht om te heersen.

Alleen was dat allemaal bullshit, want het bloed van de Elohai – het bloed van God – gaf alleen magie aan vróúwen. Het maakte óns krachtig, een kracht waar we niet eens gebruik van konden maken omdat we ondergeschikt waren aan mannen.

‘Het is wat we verdienen omdat we de Eerste Man hebben verleid,’ zou mijn moeder zeggen.

Ze quotee graag *Het Boek van Glorie*. Het was de religieuze doctrine waar onze gemeenschap zich aan hield, waarin stond dat mannen op hun hoede moesten zijn voor vrouwen.

Het betekende ook dat, in tegenstelling tot Zahariev, die getraind was om het hoofd van zijn familie te worden, ik was getraind om iemands vrouw te worden, en aangezien ik het enige kind van mijn huis was, zou mijn vader mijn man uitkiezen, het volgende hoofd van Huis Leviathan.

Ik haatte het, verdomme, maar dat was de reden waarom ik was weggelopen. En ook al liet Zahariev me misschien niet dansen, hij liet me wel mijn toevlucht nemen in zijn territorium.

Een hand glipte om mijn middel en ik werd tegen een oudere man getrokken. Ik legde mijn handen plat tegen zijn zachte borst. Hij droeg een overhemd met knoopjes die openstonden bij zijn kraag en dat bedekt was met zweetplekken. Zijn voorhoofd glansde en hij had weinig haar. Hij lachte terwijl hij me dichterbij trok.

‘Waar ga jij heen, mooie vrouw?’ vroeg hij.

Ik kneep mijn ogen samen en nam hem in me op. Het jasje van zijn pak hing om de rugleuning van zijn stoel. Kasjmier, netjes gestikt en geaccentueerd met knopen gemaakt van echte dierenhoorns. De man kwam overduidelijk uit Hiram, het zakendistrict. Ik was meer dan bekend met het district. Ik was er geboren en opgegroeid.

Het was ook de plek waar mijn vader, Lucius, heerste als het hoofd van de Leviathan-familie.

De man bekeek me van top tot teen voordat zijn blik op mijn borsten viel. Zo groot waren ze niet, maar in deze jurk, met een nauwsluitende stof en dunne bandjes, zwollen ze boven de kraag uit.

‘Ze maken ze niet meer zoals jij,’ zei hij.

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Zeg dat nog eens,’ zei ik. ‘Tegen mijn gezicht.’

De man keek op. Ik had zijn lust gevoeld zodra hij me dichterbij had getrokken, gierend en duister, maar nu zag ik die. Zijn pupillen waren vergroot en slikten de kleur van zijn irissen in. Er zaten blosjes op zijn huid en zijn pik was hard, strak tegen de stof van zijn donkere broek.

‘Opstandig,’ zei hij, een flauw lachje krullend om zijn mond. ‘Daar hou ik wel van, maar je zult er nooit een man mee vinden.’

Ik hield mijn handen op zijn borst gedrukt om zo de afstand tussen ons te bewaren terwijl hij me nog dichterbij probeerde te trekken en om tegelijkertijd meer controle over zijn opwinding te krijgen.

‘Laat me je temmen, moppie,’ zei hij. ‘Het zal heel lekker zijn.’

Een harde rilling liep over mijn lichaam en ik vermoedde dat weinig vrouwen levend uit de klauwen van deze man kwamen.

Ik liet een van mijn handen zakken naar zijn been, terwijl ik de andere op het midden van zijn borst hield. Hij trok zijn lippen terug van zijn tanden terwijl hij triomfantelijk lachte, maar ik reikte naar zijn energie, op zoek naar de delen van hem die zijn libido voerden. Ik vond dat van hem door het gevoel: een duizelingwekkend, misselijkmakende kracht. Ik trok het gevoel tussen ons in. Buiten zijn lichaam had het niet langer meer een doel of intentie – het was gewoonweg brandstof die ik kon gebruiken om zijn libido te vernietigen.

‘Laat me los,’ zei ik, mijn bevel doordrenkt met magie.

Hij liet zijn hand vallen en tegelijkertijd verslapte zijn lul alsof die door een naald was geprikt. Zijn vieze lach viel weg en zijn pupillen werden klein zodat ik de kleur van zijn ogen kon zien: dofgruijs. Nu hij zo bleek was, zag hij er veel ouder uit dan eerst, bijna broos.

Het voelde net als een straf.

Zonder iets te zeggen glipte ik weer de menigte in om wat afstand tussen ons te creëren voordat hij zou herstellen van het effect van mijn magie. Dat verschilde per man, afhankelijk van hun emo-

tionele toestand, uithoudingsvermogen en leeftijd – en dat wist ik alleen van de mannen die ik in de gaten had gehouden. Toch herstelden sommigen zich sneller dan anderen. Ik vermoedde dat deze man het lastig zou vinden om het effect helemaal van zich af te schudden en ik haalde erg veel voldoening uit die gedachte.

Ik glimlachte, ook al rilde ik nog door de herinnering aan zijn handen op mijn lichaam, klam en ruw. Ik wist zeker dat hij dacht een of ander recht op mij te hebben. ‘Ze vroeg erom,’ zou hij hebben geprotesteerd, waarvan mijn blote huid het bewijs zou zijn. Ik vroeg me af of Zahariev of zijn broer, Cassius, het moment had aanschouwd. Zo ja, dan was mijn magie niet het ergste wat hem vanavond zou overkomen.

Ook al walgde ik van mannen zoals hij, ik had beter moeten opletten. Er was altijd iemand wiens verlangen zo ruw en ongecontroleerd was dat het door mijn schild heen brak. Ik had daar nog geen oplossing voor bedacht. Ik ging ervan uit dat ik gewoon niet krachtig genoeg was en als dat het geval was, dan was ik gewoon de lul.

Ik schoof die gedachten aan de kant en focuste me in plaats daarvan op de clientèle.

Ook al waren er flink wat vrouwen, de meeste aanwezigen waren mannen. Aan hun kleren kon ik zien waar ze vandaan kwamen. Mensen uit Hiram droegen witte boorden en wollen pakken, mensen uit Temple City droegen polyester. Het volk van Akkadia kleeedde zich wat meer casual, in katoen, linnen of gemengde stoffen, terwijl de mensen uit Galant vooral fabrieksarbeiders waren die duurzame en donkere stoffen droegen. Visueel was het makkelijk te zien waar we allemaal thuishoorden in de hiërarchie, maar hier in de Stad van de Zonden waren we allemaal gelijk wat één ding betrof: verlangen.

En momenteel verlangde ik naar iets kostbaars wat ik kon verkopen in Smokkelaarslaan waar ik mijn huur mee kon betalen... en ik had mogelijk gespot wat dat kon zijn.

Het was een dolk. Hij viel me op omdat de edelstenen in het gevest lagen en de schede glansde door het licht en de kleinste beweging van zijn eigenaar. Het was niet ongebruikelijk voor mensen om messen bij zich te dragen als ze in tempels werkten of de poorten bewaakten, maar die messen waren meestal vrij simpel. Deze dolk zag er duur uit, hangend aan de riem van een man van middelbare leeftijd uit Hiram.

Nu ik mijn doelwit had uitgekozen, bestudeerde ik hem van veraf.

Hij was knap en had kort, grijzer wordend haar en een goed getrimde baard. Hij zag er fit en ontspannen uit, met één elleboog op de bar en de ander op de rugleuning van zijn stoel, met een glas gevuld met een amberkleurige vloeistof tussen zijn vingertoppen. Hij droeg geen ring, wat betekende dat hij niet was getrouwd of dat hij die had afgedaan.

Het probleem was dat hij niet alleen was. Twee mannen, waarschijnlijk zijn collega's, zaten naast hem. Ik kon niet horen waar ze het over hadden, maar het verhaal moest wel vermakelijk zijn, want zo nu en dan barstte er gelach los, boven het geraas van de menigte uit. Ik vroeg me af of de vrienden van mijn doelwit me in de weg zouden staan. Ik zou kunnen proberen ze allemaal te charmeren, maar dat zou een heleboel magie vergen en een heleboel magie creëerde een heleboel energie, waardoor mijn aanwezigheid niet onopgemerkt zou gaan en ik wilde niet weggesleept worden voordat ik die dolk te pakken had.

Net alsof hij mijn blik voelde, verschoof de blik van de man naar mijn gezicht en vervolgens langs mijn lichaam. Ik vatte het op als een uitnodiging om hem te benaderen en ik ging tussen hem en zijn twee metgezellen in staan. Ik keek niet onmiddellijk naar hem op en wenkte in plaats daarvan de bartender. Het had één nadeel om naar plekken te gaan waar ik vertrouwd was en dat was dat ik werd herkend.

De bartender, Eli, trok een dikke, afkeurende wenkbrauw naar me op, terwijl zijn blik naar de man naast me schoot.

‘Hé Lils,’ zei hij. ‘Wat kan ik voor je betekenen?’

‘Het gebruikelijke,’ zei ik.

Het gebruikelijke was meestal een strawberry daiquiri. Ik had geen idee waarom het mijn gebruikelijke was, ik vond de zoete smaak lekker en Eli voegde altijd een hele aardbei aan de rand toe.

‘Komt voor elkaar,’ zei hij.

‘Dank je, Eli,’ zei ik op een zangerige toon.

Hij deed zijn best om niet te glimlachen, met zijn hoofd gebogen, gefocust op zijn werk.

Ik nam de tijd voordat ik opkeek naar de twee collega’s van mijn doelwit.

‘Hier, schoonheid,’ zei de man die het dichtst bij me stond en hij gaf zijn stoel op. ‘Ga hier maar zitten.’

Ik protesteerde niet en glimlachte in plaats daarvan. ‘Wat lief,’ zei ik. ‘Dank je wel.’

Er waren geen andere plekken vrij aan de bar, waardoor de man moest blijven staan. Zijn collega knipoogde naar me voordat hij opstond. Samen liepen ze de menigte in, zodat ik alleen achterbleef met hun vriend.

Ik draaide me naar hem om. Zijn ogen leken op die van de man van eerder, met zulke vergrootte pupillen dat ik de kleur niet kon zien. Ik had geen fysieke hints nodig om te weten dat hij opgewonden was. Ik voelde zijn opwinding opzwellen in de lucht tussen ons in.

Hij glimlachte zijn tanden bloot, een rij parelwitte facings.

‘Hallo,’ zei hij. Ik vond hem klinken als iemand die heel erg zijn best deed om zijn stem te verlagen.

‘Hallo,’ zei ik op de meest zwoele toon die ik kon opbrengen. Ik ging op mijn tenen staan in mijn hakken om op de barkruk te schuiven.

Zijn blik zakte weer en viel op de contouren van mijn lichaam, waarna zijn lust groeide.

Mijn klauwen zaten diep in hem.

Eli schoof mijn drankje naar me toe. Het geluid van glas op graniet irriteerde me.

‘Zet het maar op mijn rekening,’ zei de man.

‘O, dat hoeft niet...’

‘Ik sta erop,’ zei hij.

Ik glimlachte weer en stak mijn hand naar hem uit. ‘Lilith.’

‘Ephraim,’ zei hij.

‘Leuk je te ontmoeten, Ephraim,’ zei ik terwijl ik zijn blik vasthield en een slok uit het rietje in mijn glas nam.

‘Wat brengt jou vanavond hiernaartoe?’ vroeg hij.

‘O, ik wil gewoon wat plezier hebben,’ zei ik. ‘En jij?’

‘Ik kan dat plezier zijn,’ zei hij.

Zijn verlangen nam toe, elke golf sterker dan de laatste. Ik voelde die als eb en vloed, mijn magie geankerend in zijn energie. Het maakte me duizelig, maar niet zo misselijk als de laatste man.

Toen mijn krachten zich ontwikkelden op mijn achttiende, maakte de hele ervaring me doodziek. Dat gebeurde nog steeds als de man snakte naar geweld.

Mijn magie was de ondergang van mijn gehoorzaamheid. Pas op dat moment realiseerde ik me dat alles wat de kerk had geprobeerd te zeggen over vrouwen gelogen was. Wij waren niet verantwoordelijk voor lust in mannen. Wij bestonden, en zij verlangden.

Soms was dat verlangen wederzijds. Soms was dat het niet, maar mannen en hun lullen vonden ‘néé’ erg lastig te bevatten, en aanzien onze wereld mannen meer waardeerde, waren wij degenen die moesten lijden.

‘Dat is een mooie ketting,’ zei Ephraim.

‘Dank je,’ zei ik terwijl ik het hangertje vastpakte. Het was een gouden kruis met een puntig einde waardoor het eerder op een

dolk leek. Op mijn zestiende verjaardag had mijn vader me de ketting cadeau gedaan. Hij noemde het een amulet, zei dat die gesmeed was van goud dat was gevonden in de Nara-Sinwoestijn en doortrokken was met een soort beschermende kwaliteiten.

Ik had geen idee of het waar was en het kon me niets schelen. De ketting was belangrijk voor me omdat het een cadeau van mijn vader was geweest. Ik had hem sindsdien niet meer afgedaan.

Mannen maakten er altijd opmerkingen over, maar ik wist niet of ze de pracht ervan daadwerkelijk konden waarderen of dat ze gewoon een excuus zochten om naar mijn borsten te kijken.

‘Je komt uit Hiram,’ zei ik, met de ketting nog in mijn hand. Zo bleef ik gefocust. ‘Wat doe je hier?’

‘Investerings,’ zei hij.

Ik hield mijn hoofd schuin en fronste lichtjes. ‘Wat houdt dat precies in?’ vroeg ik, waarbij ik deed alsof ik het niet wist. Ik kwam niet ver bij mannen uit Hiram als ik ze niet het gevoel gaf dat ze belangrijk waren.

‘Ik verdien geld voor mensen,’ zei hij.

‘Een heleboel geld?’ vroeg ik.

Hij lachte. ‘Meer dan je je kunt voorstellen.’

Ik negeerde zijn kleinering. Ik hoefde niets te bewijzen aan deze man die me dacht te kennen, maar de waarheid was dat hij alleen maar dacht dat hij rijkdom kende. ‘Je moet wel héél erg goed zijn in je werk,’ zei ik terwijl ik naar hem toe schoof en mijn blik op zijn riem liet zakken. Ik hapte naar adem. ‘Wat een prachtige dolk.’

De man liet ook zijn blik zakken, alsof hij die was vergeten. ‘O ja.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Dat vind ik ook.’

‘Mag ik hem aanraken?’ vroeg ik terwijl ik weer opkeek en heel erg mijn best deed om niet ineen te krimpen om mijn eigen gedrag. Ik vond het net zomin leuk als Coco wat ik moest doen om geld te verdienen, maar zo hielden we een dak boven ons hoofd en eten op tafel.

‘Lieverd,’ zei hij met een lijzige stem. ‘Je mag alles aanraken wat van mij is.’

Langzaam verscheen er een grijns op mijn gezicht, maar wat ik werkelijk wilde doen, was met mijn ogen rollen. Toch zou ik de kans niet laten gaan om die dolk van dichtbij te bekijken.

De man maakte het mes los van zijn riem en gaf het aan me. Het was zwaarder dan ik had verwacht en terwijl ik het uit de vergulde schede haalde, proefde ik iets van metaal achter op mijn tong.

Vreemd, dacht ik, maar ik gaf de alcohol de schuld. ‘Hij is prachtig,’ zei ik, terwijl ik weer in zijn ogen keek. ‘Hoe kom je eraan?’

‘Via een ruil,’ zei hij.

Ik kneep mijn ogen licht samen en glimlachte, waarna ik een zwoele charme toevoegde aan mijn stem die ik alleen bewaarde voor situaties waarin ik meer informatie wilde. ‘Lieg je nou, Ephraim?’

‘Ja,’ zei hij, knipperend met zijn ogen, overduidelijk verrast dat hij me de waarheid had verteld.

‘Zeg eens, Ephraim,’ zei ik. ‘Hoe kom je aan dit mes?’ Ik wilde die informatie om een heleboel redenen, en een daarvan was macht.

‘Ik heb het van een man op straat gestolen,’ zei hij, bijna met een robotachtige stem, maar dat kwam omdat hij mijn magie die door zijn verwarde gedachten sloop en bittere waarheden ontrafelde niet kon tegenhouden.

‘O, Ephraim,’ zei ik, net alsof teleurgesteld. ‘Wie was de man?’

‘Ik kende hem niet,’ zei hij, fronsend. De blik in zijn ogen was afwezig, alsof hij terugdacht aan de avond waarop hij op het mes was gestuit. ‘Ik geloof dat hij voor de kerk werkte. Hij was geen bisschop of priester. Zijn gewaad was te simpel.’

‘Waar is die man nu, Ephraim?’

‘Hij is dood,’ biechtte hij fluisterend op. ‘Ik heb hem vermoord.’

Een vleugje angst liep over mijn rug. Ik had geen bekentenis van moord verwacht. Toch ging ik verder met mijn vragen. Zolang hij

dit niveau van lust behield, kon ik mezelf veilig houden. ‘Vertel me meer, Ephraim.’

‘De dolk was niet van hem. Kijk er maar naar. Hij is te mooi voor een man van de kerk,’ zei hij. ‘Dus ik volgde hem. Het was niet mijn bedoeling om hem te vermoorden, maar hij vocht terug. Ik verdedigde mezelf.’

‘Er staat de doodstraf op het vermoorden van een lid van de kerk, Ephraim.’

‘Vertel het alsjeblieft niet verder,’ fluisterde hij, zijn ogen gevuld met angst.

Ik draaide het puntige uiteinde van de schede tegen mijn vinger terwijl ik erover nadacht. ‘Wat ben je me bereid te geven om dit geheim te bewaren?’ vroeg ik.

‘Alles,’ zei hij.

‘De dolk?’

‘Wat je maar wilt,’ beloofde hij.

Hij was zo in de ban van mijn magie dat het kwijl uit de hoek van zijn mond drupte. Ik boog naar voren en drukte een kus op zijn wang. ‘Bedankt, Ephraim.’

Ik liet de bar en mijn drankje achter en stak het mes tussen mijn borsten, terwijl ik opging in de menigte. Ik had weinig tijd voordat mijn magie was weggetrokken en Ephraim uit zijn trance zou ontwaken. Ik wist niet zeker of hij zich zou herinneren wat hij had bekend, maar ik wist wel dat hij zich mij zou herinneren en me ervan zou beschuldigen dat ik zijn dolk had gestolen.

Ik ontsnapte niet om te voorkomen dat ik in de problemen zou komen, maar wel omdat ik anders de dolk zou moeten teruggeven, wat Zahariev waarschijnlijk van me zou eisen.

Ik hield mijn blik gericht op het neonkleurige bord van de uitgang, waarbij ik steeds meer opluchting voelde naarmate ik dichterbij kwam, maar toen ik door de menigte heen brak, werd me de weg versperd door een man in een pak. Toen ik hem zag, draaide

ik me om, met de bedoeling om op te gaan in de massa, maar ik merkte al snel dat ik werd omringd door twee andere mannen in zwarte T-shirts en cargobroeken.

Fuck.

‘Deze kant op,’ zei de man in het pak. Ik draaide me naar hem om, terwijl hij gebaarde dat ik voor hem moest lopen.

Ik protesteerde niet en liep door een zwakverlichte gang naar een lift.

Daarbinnen gingen de mannen in de zwarte T-shirts aan weerszijden van me staan. Ze deden me denken aan de werknemers van mijn vader, zogenaamd belangrijke mannetjes die zich stoer voordeden, met hun dikke, gespierde armen over elkaar geslagen voor hun borst.

Ik noemde ze ‘optimisten.’ Ze gaven zelf veel liever de voorkeur aan ‘zakenpartners’, maar dat klonk veel officiëler dan het was. Deze mannen waren wanhopig voor een permanente positie in de rangen van de vijf families en ze zouden er alles aan doen om die te krijgen, zelfs dingen waar ze zelf aan onderdoor gingen.

Ik was niet jaloers op hun werk. Op mijn vader na was Zahariev waarschijnlijk degene die het meest gevreesd werd van de vijf bazen, wat nogal een prestatie was aangezien hij geen vrouw had, wat betekende dat hij geen toegang had tot magie. Hij heerste door angst te zaaien omdat zijn betaalmiddel informatie was. Hij had genoeg chantagemateriaal om elke machtige man neer te brengen, inclusief mijn vader.

Soms vroeg ik me af hoe het kon dat hij nog leefde.

De lift kwam met een schok tot stilstand en mijn maag keerde om. Toen de deuren opengleden, stapte de man in het pak naar buiten en ik volgde hem met de optimisten achter me aan. Ze leidden me een kamer in aan het einde van de gang, waar niets anders stond dan een metalen tafel. Ik draaide me om toen ik de deur hoorde dichtvallen en ik merkte dat ik alleen was met de man in het pak.

‘Jij bent vast nieuw,’ zei ik.

Ik had hem of de twee andere mannen nog nooit eerder gezien. Ik vroeg me af waar hun voorgangers waren gebleven. Maar meestal was daar een van de volgende twee redenen voor: of ze waren hogerop gegaan, of ze waren dood.

‘Hoezo zeg je dat?’ vroeg hij.

‘De man die jouw baan voor jou had, liet me altijd gaan,’ zei ik.

‘Misschien is dat de reden waarom hij hier niet langer in dienst is.’

‘Ik geloof het niet.’

De man hield zijn hoofd schuin en bestudeerde me. ‘Betekent dat dat je moeilijk gaat doen?’

‘Definieer moeilijk,’ zei ik.

‘Ben je van plan te overhandigen wat je hebt gestolen? Of moet ik je fouilleren?’

‘Als je me beschuldigt van stelen, dan zul je me moeten fouilleren,’ zei ik.

‘We zagen dat je een dolk van een klant afpakte,’ zei hij, alsof hij me daardoor kon overhalen mee te werken, maar ik had daar geen zin in.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Hij zei dat ik hem mocht hebben.’

‘We hebben de infraroodcamera’s bekeken. Je hebt magie gebruikt.’

Ik vermoedde dat al. Ze waren me praktisch aan het opwachten bij de uitgang. Het verbaasde me niet echt. Bijna elk bedrijf in Eden gebruikte technologie om de thermografie van magie te controleren. Wat ik vanavond had gedaan was illegaal. Ik mocht niet mijn magie gebruiken zonder een soort supervisie van een man. Aangezien ik niet getrouwd was, bepaalde mijn vader wanneer en hoe ik mijn gave mocht gebruiken, ook al had hij mijn magie genegeerd toen ik nog thuis woonde.

Ik nam het hem niet kwalijk. Ik kon me voorstellen dat het erg

ongemakkelijk voor mijn vader was om te weten dat zijn dochter op haar achttiende seksmagie had ontwikkeld.

‘Weiger je mee te werken?’ vroeg de man.

‘Ik verander zelden van gedachten,’ zei ik.

‘Goed dan,’ zei hij en hij zette een stap naar voren terwijl hij een mes trok. ‘Kleed je uit of ik help je daarmee.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Ik kon er niets aan doen, ik vond het vermakelijk. Dit was het probleem met optimisten. Ze wilden opscheppen, zichzelf op domme manieren bewijzen. Dit zou waarschijnlijk de laatste avond zijn dat hij voor Zahariev werkte.

Ik keek naar het mes en toen naar zijn gezicht. ‘Ik ben bang dat je me zult moeten helpen.’ Ik was niet eens aan het flirten. Ik wilde hem gewoon dichterbij hebben.

Ik wachtte totdat hij me aanraakte voordat ik aanviel door mijn hand tegen zijn elleboog te drukken en de andere in zijn gezicht te slaan. Hij wankelde en liet het mes vallen, terwijl zijn beide handen naar zijn neus gingen.

Toen schopte ik hem in zijn ballen en zakte hij in elkaar op de vloer.

Het had zo zijn voordelen om de dochter van een van de vijf families te zijn. Mijn vader wilde altijd dat ik mezelf kon verdedigen. Ondanks zijn aandeel in deze geïndoctrineerde wereld, wist hij dat religie vijandigheid kweekte, vooral tegen vrouwen.

Ik raapte het mes op van de vloer en ging boven op de man zitten. Vervolgens pakte ik zijn haar vast en drukte ik het mes tegen zijn keel.

Hij kreunde.

‘Had je me maar moeten laten gaan,’ zei ik.

De deur ging open.

Ik had verwacht bewakers te zien, maar een diepe zucht vertelde me dat iemand anders zich bij ons gezelschap had gevoegd.

Ik keek op en zag een man. Hij was zo knap dat het me boos maakte, waarschijnlijk omdat ik hem goed kende en hem niet aan-

trekkelijk wilde vinden, maar het was onmogelijk. In mijn ogen had hij een perfect gezicht: een prachtige kaaklijn, zachte lippen, blauwe ogen en dik, donker haar dat aan de zijkanten kort was geschoren. Hij had de gewoonte om zijn vingers erdoorheen te halen als hij gefrustreerd was, en als ik in de buurt was, deed hij dat constant.

Hij was zakelijk gekleed in een op maat gemaakt zwart pak. Mijn blik gleed van zijn gezicht naar zijn nek, waar een aantal maanfases waren getatoeëerd. Ze liepen over in wolken op zijn borst, hier en daar onderbroken door lichtstralen. Ook al waren de tattoos maar deels zichtbaar onder de open knoopjes van zijn rode overhemd, ik had ze al een keer volledig gezien en ik wist dat engelen met elkaar vochten op zijn borst en buik. Het was een scène van Armageddon, het einde van de wereld.

‘Lilith,’ zei hij, zijn stem een diep basgeluid. Hij klonk verveeld en een tikkeltje geïrriteerd, alsof ik hem overlast bezorgde.

Wat niet oneerlijk was. Ik bezorgde hem ook overlast.

‘Zahariev,’ zei ik, mijn rug rechtend voordat ik het mes liet vallen. ‘Je hebt wel de tijd genomen.’

Zijn blik overspoelde me. Ik wilde rillen, maar weigerde en knarste met mijn tanden om me stil te houden. Ik vroeg me af of hij wist hoeveel kracht zijn blik bevatte. Ik vermoedde van wel. Ik voelde me erdoor vastgepind en ik haatte het dat ik me afvroeg of die blik betekende dat hij teleurgesteld in me was.

De man aan mijn voeten kreunde en Zaharievs aandacht ging naar hem. Opluchting overspoelde me, maar ik weigerde om mijn schouders te laten zakken.

‘Isiah,’ zei hij en de man wankelde overeind, met zijn handen op zijn neus. Bloed drupte langs zijn vingers. ‘Vertel me eens waarom je opgesloten zit in een kamer met de dochter van Huis Leviathan.’

De man keek met grote ogen naar me. Ik grijnsde haast om zijn geschokte uitdrukking. ‘Ze was aan het stelen!’ sputterde hij.

‘Bewijs het dan,’ siste ik.

‘Dat probeerde ik!’

‘Door me uit te kleden?’ vroeg ik.

Zahariev toonde nauwelijks emotie, maar hij kneep zijn ogen lichtjes samen toen hij dat hoorde.

‘Ik gaf je een keuze!’

‘Je bedreigde me,’ zei ik.

‘Genoeg!’ Zaharievs bevel was net een klap in het gezicht.

We hielden allebei onze mond en keken naar hem.

‘Mijn kantoor, Isiah,’ zei hij.

‘Meneer...’

Zahariev hoefde niets anders te doen dan hem aan te kijken en Isiah viel stil, zijn lippen op elkaar geperst. Hij knikte een enkele keer en verliet toen de kamer.

‘Waarom geloof je dat hij naar je zal luisteren?’ vroeg ik. ‘Als ik hem was, zou ik het op een rennen zetten.’

‘Omdat sommige mensen, ondanks hun stommiteiten, toch loyaal zijn,’ zei Zahariev.

‘Moet dat soms mijn gevoelens kwetsen?’ vroeg ik.

‘Heb je dan gevoelens?’

‘Rot op.’

Zahariev glimlachte en liep naar me toe, waarbij zijn glanzende schoenen klikten op de vloer. Zijn energie was net bliksem. Die schoot door mijn lichaam, rechtte mijn rug en prikte in mijn huid. Het was niet de energie die ik normaal gesproken van mannen voelde afkomen. Er viel geen druppel verlangen te bekennen, alleen maar pure kracht.

Ook al haatte ik het, ik voelde me er ook door geïntimideerd.

Hij stopte een paar centimeter van me vandaan en hield mijn blik vast. Hij rook lekker, naar vanille en sandelhout.

‘Geef het aan me,’ zei hij.

‘Pak het maar,’ daagde ik hem uit.

Hij staarde me alleen maar aan. Ik wist dat hij dat niet zou doen.

Ik probeerde hem al jaren uit de tent te lokken en hij had nog nooit toegegeven, me nog nooit aangeraakt.

Het zat me dwars, en dat was de reden dat ik zo hard mijn best deed.

Ik rolde met mijn ogen en zuchtte. 'Ik haat je.' Ik trok het mes uit het bovenlijfje van mijn jurk, teleurgesteld dat Zahariev zijn blik niet naar mijn borsten liet zakken.

Deze verdomde man, dacht ik.

Voor een keertje wilde ik het gevoel hebben alsof ik de macht over hem had. Ik hield het mes tussen ons in en hij nam het met opgetrokken wenkbrauwen aan.

'Het is niets voor jou om een man te verleiden voor mooie, nutteloze dingen,' zei hij.

Ik vond het vreemd dat hij het mes nutteloos noemde. Er zaten allerlei edelstenen in. Die moesten vast iets waard zijn, maar op dat moment bedacht ik me dat we misschien allebei een ander idee hadden van wat iets waardevol maakte. Ik hoopte dat het betekende dat hij het me zou laten houden.

'Je weet toch dat ik gek ben op spanning en sensatie,' zei ik. Ook al bevatte mijn werk een praktisch element, het was waar dat ik gek was op een uitdaging.

'Er zijn andere manieren om meer sensatie te krijgen, Lilith.'

'Heb je een suggestie?' vroeg ik terwijl ik mijn schouders rolde. 'Ik voel me nogal rusteloos.'

'Misschien moet ik je een lijst geven,' zei hij. 'Je luistert toch niet naar me. Misschien blijf je daardoor uit de problemen.'

'Ik zit toch niet in de problemen,' zei ik terwijl ik naar hem keek van onder mijn wimpers. 'Of wel soms, Zahariev?'

Ik wilde dat die lippen iets anders deden dan zo ernstig op elkaar drukken, maar hij vertrok geen spier.

'Het hoeft maar één keer fout te gaan, Lilith. Het verkeerde doelwit, het verkeerde district.'

Ik rolde met mijn ogen. Zijn woorden wakkerden mijn woede alleen maar aan en ik duwde me langs hem heen. ‘God, houd daar eens mee op. Ik ben geen kind.’

‘Dit heeft niets te maken met je leeftijd. Dit draait om je magie.’

‘In hemelsnaam,’ zei ik, me naar hem omdraaiend. ‘Heb jij soms ook met mijn moeder lopen praten? Heeft ze je verteld hoe teleurgesteld ze in mijn magie is, of hoe ze hoopt dat ik het komende jaar ga trouwen om die magie in te dammen?’

Hij bleef daar stilletjes staan, met zijn handen in zijn zakken. Mijn woede verschilde niet veel van mijn lichaam: die deed hem niets.

‘Het kan me niets schelen hoe je je magie gebruikt, maar er wordt nu eenmaal geroddeld. Het comité roddelt.’

Het comité bestond uit het hoofd van elke familie. Zahariev was er natuurlijk, samen met mijn vader Lucius, Victor Viridian – het hoofd van Temple City –, Serafin Sanctius – het hoofd van Galant – en Absalom Asahel – het hoofd van Akkadia. Het was hun doel om de vrede tussen de families te bewaren en geschillen ter sprake te brengen voordat die konden escaleren. Ze zagen ook toe op de naleving van sociaal recht, maar dat was meestal alleen het geval bij vrouwen, volgens *Het Boek van Glorie*.

Ik wist wat het comité over mij zei. Mijn moeder zorgde daar wel voor. Ik gedroeg me absurd en roekeloos – ik zette mezelf voor schut. Dat had ik zo vaak te horen gekregen dat ik had besloten het te omarmen, ook al wist ik dat mijn besluit op een dag gevolgen zou hebben.

‘Sinds wanneer kan het jou iets schelen wat het comité te zeggen heeft?’

Ik hoorde hem op me afkomen, maar ik weigerde om op te kijken. Het verraste me toen zijn vingers mijn kin aanraakten.

Met tegenzin ontmoette ik zijn blik.

Het was lastig uit te leggen, maar het voelde alsof hij de diepste ogen had die ik ooit had gezien, maar toch verrieden ze niets.

‘Het kan mij iets schelen, want ze hebben het mis over jou,’ zei hij.

‘Hoezo hebben ze het mis, Zahariev?’ Ik vroeg het alleen maar omdat ik wilde weten waar hij aan dacht, niet omdat ik iets gaf om het comité.

Hij staaarde me aan en de felblauwe kleur van zijn ogen was goed te zien. Het was enerverend, de manier waarop hij mijn gezicht las. Ik vroeg me af wat hij zag, of nog erger, wat ik zelf niet voor hem verborgen kon houden.

‘Hun oordeel is angst, Lilith,’ zei hij. ‘En angst is macht.’

Ik slikte en mijn blik viel op zijn lippen. Zahariev leek dat op te vatten als een teken om me niet langer aan te raken, want hij liet zijn hand zakken.

‘Ga naar huis, Lilith. Of ik dwing je.’

Dwing me maar, wilde ik zeggen, want er was een deel van me dat wilde zien wat hij zou doen, maar ik wist het al – hij zou me in een van zijn SUV’s duwen en Felix, zijn chauffeur, bevelen om me naar huis te brengen en met me mee naar de deur te lopen.

En dus daagde ik hem niet weer uit.

‘De man van wie het mes was zei dat hij een priester ervoor had vermoord,’ zei ik.

Zahariev stopte bij de deur. Hij keek niet naar me, maar hij draaide zijn hoofd, luisterend.

‘Waarschijnlijk moet je hem gevangennemen.’

Hij knikte een enkele keer en liep toen weg.

Ik wachtte een paar minuten voordat ik mijn handen achter mijn rug liet zakken. In één daarvan hield ik de dolk vast die ik uit Zaharievs zak had gestolen. Ik zou me triomfantelijk moeten voelen, maar ik wist wel beter.

Zahariev had me mijn gang laten gaan.

The background of the cover is a dark, red-tinted cityscape at night, with a large, arched stone structure framing the scene. On the left, a hand with various tattoos and rings is raised. On the right, a large green snake with a gold chain around its neck is coiled. The text is centered in the upper half of the image.

Lilith is vervreemd van haar familie en vindt een schuilplaats in Nineveh, een zondige wijk in Eden. Daar gebruikt ze haar magie om te stelen. Als ze in het bezit komt van een bijzonder mes, trekt dat de aandacht van de vijf machtigste families én de kerk, die van vrouwen verwacht dat ze vroom en stil blijven. Ze wendt zich tot Zahariev, de leider van Nineveh en de enige man die ooit iets voor haar heeft betekend, om haar te beschermen. Samen ontrafelen ze de waarheid achter de dolk en hun hele wereld, maar hun groeiende band vormt een gevaar voor de kerk én hun vijanden.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 560558

NUR 334